

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.234/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Budapesti Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.703.550/2022/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként 2015. november 1. napjától főnyomozói, 2019. szeptember 1. napjától kiemelt főnyomozói beosztásban a Alosztály1 állományában, majd 2021. szeptember 1-jei hatállyal a Alosztály2 állományában teljesített szolgálatot. Szolgálati panasza – amelyben 2019. június 1. napjától 2021.december 20. napjáig terjedő időszakra (továbbiakban: perbeli időszak) a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott és eltérő szolgálati beosztásba tartozó vizsgálói feladatok teljesítéséért – elutasításra került.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra 1.171.095 forint megbízási díj, és annak 2020. november 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára és az (5) bekezdésben foglaltakra, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletének rendelkezéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 150. § (1) bekezdésére, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. §-ára, valamint a Kúria Kf.III.45.152/2021/4. számú és Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéleteire alapította. Előadta, hogy rendszeresen látott el a nyomozói beosztásába nem tartozó vizsgálói feladatokat, átlagosan a szolgálatteljesítési ideje 40%-ában nyomozott, 60%-ában vizsgálati feladatokat végzett önállóan, ügyelődőként. Indokai szerint mind a rendőrkapitányságok szervezeti felépítése, mind a büntetőeljárás külön szabályozza a nyomozás felderítését és vizsgálatát. A feladatok éles elhatárolása is megvalósul, hiszen az ismeretlen elkövető azonosítása, felderítése nyomozói feladat, a tetten ért elkövetővel szemben, vagy a gyanúsítás közlését követően az ügy vizsgálati szakba lép, ahol vizsgáló jár el. Az elhatárolás szakmailag, a munkamódszereket tekintve is indokolt. A megbízási díj mértékét az illetményalap 100%-ában jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. A keresetet jogalapjában és összecszerúságában is vitatta. Kiemelte, hogy a felperes munkaköri leírása is a nyomozás egészére kiterjedő feladatokat határozott meg. Sem a Nyer., sem más jogszabály nem tartalmaz utalást arra, hogy a nyomozó hatóság által lefolytatandó nyomozás egyes szakaszainak a megnevezése megfeleltethető lenne a 30/2015. BMr. mellékletében szereplő beosztások megnevezéseivel. Noha a bünygyi szervezeti egységen belül a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönül, a gyakorlatban a tényleges feladatellátás során ezen elkülönülés megvalósulása nem lehetséges.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti 1.171.095 forint megbízási díj, és annak 2020. november 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1)-(7) bekezdéseiben, a 33/2015. r. 10. § (2) bekezdésére, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a nyomozó és a vizsgáló eltérő beosztások. A következetes bírói gyakorlatra utalva kiemelte: a munkáltató a munkaköri feladatokat csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg, azokat korlátlanul nem bővítheti; a ténylegesen végzett feladatokat a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni, azok másik beosztást nem fedhetnek le. A felperes szolgáltatelljesítése 60%-ában a beosztásához nem tartozó vizsgálói feladatokat végzett, mely feladatellátás a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot megalapozza. A megbízási díj összegét a Hszt. 71. § (5) bekezdésére utalással a kereseti kérelemnek megfelelő összegben határozta meg, mert azt a többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A pervesztes alperest a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 82. § (1) bekezdése és a 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes felperes perköltségének viselésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves következtetést vont le, döntése a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontját, (5)-(6) bekezdéseit, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés a) pontját és (6) bekezdését sérti. Hivatkozott a Budapesti Rendőr-főkapitányság Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 25/2017. (VII. 28.) BRFK intézkedés (a továbbiakban: SZMSZ) és a Budapesti Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Szervek ügyrendjéről szóló 2/2018. (X. 02.) BRFK B.H. intézkedés (a továbbiakban: BRFK BSZ Ügyrend) rendelkezésire, kiemelve, hogy azok nem rögzítenek a Bűnügyi Főosztály(BÜFO) vonatkozásában a büntetőeljárás egyes szakaszai során elvégzendő szeparált feladatrendszer és a BÜFO állománytáblája szerint kizárólag nyomozói, főnyomozói és kiemelt nyomozói státuszok tölthetők be, ellentétben az ítélet [24]-[25] bekezdéseiben foglaltakkal. A felperes munkaköri leírása a nyomozás egészére kiterjedő feladatokat határozott meg. A Be. 31. § (1) bekezdése, 34.§ (1) bekezdése és a 348. § (1)-(4) bekezdései szerint a nyomozó hatóság a nyomozás során egységként szerepel, az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön nevesített beosztás nincs, annak egységes megnevezése a nyomozó hatóság tagja. A büntetőeljárás során alkalmazott eljárási cselekményeket a nyomozó hatóság tagja köteles elvégezni. A Nyer a „nyomozás” és a „vizsgálat” terminológiákat egymással átfedésben is

használja, azok elvégzésére kizárólagos személyt nem jelöl meg. Sem a Nyer., sem más jogszabály rendelkezései – ideértve az SZMSZ-t és a BRFK BSZ Ügyrendjét is – nem tartalmaznak utalást arra vonatkozóan, hogy a nyomozó hatóság által lefolytatandó nyomozás egyes szakaszainak a megnevezése megfeleltethető lenne a 30/2015. BMr. mellékletében szereplő beosztások megnevezéseinek. Bár a bünyügyi szervezeti egységen belül a nyomozó és vizsgáló elkülönítése a szervezeti tagozódásban megtörtént, a tényleges feladatellátások során azok éles elhatárolása nem lehetséges és nem is indokolt.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hivatkozott a Kúria hasonló tényállás alapján elsőként hozott Kf.III.45.152/2021/4. számú ítéletére, amely szintén nyomozó/vizsgáló beosztás elhatárolása alapján indult ügyben a megbízási díjat megalapozottnak tartotta. Utalt a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére is, amely alapján a nyomozó(tiszt) és a vizsgáló(tiszt) nem vitathatóan eltérő feladatkört feltételező beosztás, amit a szolgálati panaszt elutasító határozat sem tett vitássá. Kiemelte, hogy a nyomozói és a vizsgáló feladatok a gyanúsítás közlésével határolhatók el, a nyomozó feladatköre az ismeretlen tettel szemben folyó büntetőeljárásokra, míg a vizsgálóé a gyanúsítottal rendelkező büntetőeljárásokra terjed ki. E körben utalt a Nyer.-ben foglaltakra is, amely a büntetőeljárás során a vizsgálati szakaszt elhatárolja, azt önálló címmel különbözteti meg. Hivatkozott a Be. 348. §-ának azon rendelkezésére, amely szerint a nyomozás felderítésre és vizsgálatra oszlik. Álláspontja szerint a fellebbezés súlytalanul támaszkodik a munkaköri leírására, a következetes bírói gyakorlat alapján az alperes érvelése nem foghat helyt. A munkáltató érdekkörébe tartozik az olyan szervezeti struktúra, állománytábla kialakítása, amely az ellátandó feladatoknak és a jogszabályoknak is megfelel. Semmi sem akadályozta az alperest abban, hogy a nyomozói beosztások mellett a vizsgálati feladatokra megfelelő számú vizsgálói beosztást rendszeresítsen, illetve a nyomozói és vizsgálati feladatokat a beosztásoknak megfelelően elhatárolja. Az alperes a határozatában elismerte, hogy a nyomozó és vizsgáló elkülönülése a szervezeti tagozódásban megtörtént, ezért ellentmondásos a fellebbezésben előadott érvelése. A megbízási díjigénynek nem a felperes elvett végzett vizsgálói feladatai képezik a ténybeli indokát, hanem a megközelítőleg azonos szolgálatteljesítési időben teljesített nyomozása és vizsgálata, melyet a határozat sem vitatott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében – a nyomozói és vizsgálói feladatok elhatárolhatóságának kivételével – eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, alapvetően az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése

indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A másodfokú bíróság elöljáróban áttekintette az irányadó jogszabályi környezetet és megállapította, hogy a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletének VII/2. pontja egymástól külön beosztásként rendszeresítette a kiemelt főnyomozó, illetve a vizsgáló beosztásokat, azonban ezen beosztásokhoz tartozó munkaköri feladatokat jogszabály vagy a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 23. § (4) bekezdés c) pontja alapján kiadott normatív utasítás (ORFK utasítás) nem részletezi, arról a jogalkotó a büntetőeljárás szabályokban gondoskodott. A Be. 348. § (2) bekezdése alapján a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll; a Be. LX. Fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. Fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közzlése [Nyer. 144. § (1) bekezdés] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell lefolytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés].

[10] A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ nem állapítható meg ugyan, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes munkaköri leírásában szereplő nyomozás előkészítése és felderítés eljárási cselekmények lefolytatása a nyomozói beosztás, míg a vizsgálati eljárási cselekmények a vizsgálói beosztás részét képezhetik. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletének [28] bekezdésében, hogy a felperes munkaidejének 60%-ában vizsgálói feladatokat látott el.

[11] Mivel a felperes keresetében a Hszt. 71. § (1) bekezdése c) pontjára alapított megbízási díj iránti követelést terjesztett elő, az elsőfokú bíróság alappal indult ki abból, hogy mi tekinthető a nyomozói beosztáshoz tartozó feladatkörnek.

Ezzel összefüggésben helyesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a 30/2015. BMr. 2. számú melléklete elkülöníti a kiemelt főnyomozó és a vizsgáló beosztást. Helytállóan jutott arra a következtetésre is, hogy a rendvédelmi szerv csak az adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos állomány tagjának munkaköri feladatait, és a munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot a beosztás részeként. A következetes bírói gyakorlat szerint „[a] munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alaphól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását” (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Ezért az, hogy a felperes a munkaköri leírása a nyomozás egészére kiterjedő feladatokat határozott meg az ügy

eldöntése szempontjából nem volt releváns, mert ebben a megközelítésben csak az bírt jelentőséggel, hogy a felperes ténylegesen nyomozói vagy esetenként – rendszeresen ismétlődve – vizsgálói feladatokat is ellátott-e.

[12] A Kúria határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3. stb.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a rendvédelmi szerv hivatásos állományú tagját akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben ugyanis nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő; ennek eldöntése során pedig az elsőfokú bíróság helytálló következtetésre jutott. A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[13] Az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Kf.VII.45.079/2021/6. számú ítéletében – amely ügy tényállása szerint a felperes nyomozói beosztása mellett vizsgálói feladatokat is ellátott, és részben e körülmény miatt ítélték meg számára megbízási díjat – a Kúria kiemelte, hogy az alperesnek az a joga, hogy a felperest a bűnügyi segédelőadó, később a nyomozó beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. Az alperesnél a felperes főnyomozó, majd kiemelt főnyomozó beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A munkáltató egyoldalú utasítási jogával a kinevezés szerinti beosztás (munkakör) keretein belül határozhatja meg a munkaköri leírásban a felperes által ténylegesen ellátandó feladatokat.

[14] Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott a Hszt. 71. § (6) bekezdésének sérelmére is. Az abban meghatározott szabály arra az esetre vonatkozik, ha a megbízást a hivatásos állomány tagja harminc napon túl is ellátja, és azt írja elő, hogy ilyenkor a díjazás a megbízás első napjától, visszamenőlegesen jár. Nem tartalmaz ugyanakkor arra vonatkozó feltételt, hogy a megbízási díj csak többletfeladat „egybefüggő” harminc napos időtartamon keresztül történő teljesítése esetén illeti meg a hivatásos állomány tagját (Kf.III.39.019/2021/5.).

[15] Az elsőfokú bíróság mindezek alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját a nem vitatott tényállással összevetve helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az eredeti – kiemelt főnyomozói – szolgálati beosztása mellett szolgálati beosztásához nem tartozó – vizsgálói – feladatkört látott el rendszeresen, többletfeladatként, ezért jogosult a Hszt. 71. § (5) bekezdése alapján megbízási díjra.

[16] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatoktól eltérő többletfeladatot végez és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[17] Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg a felperest megillető megbízási díjat, a megbízási díj mértékére vonatkozó törvényi és jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg. A mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, a jogszabályi rendelkezések alapján figyelembe vette a többletmunka bonyolultságát, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigényét, annak gyakoriságát, a többlettudás szükségességét, a többlet felelősséget. Valamennyi szempontot összességében mérlegelte és a felperes által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata, a felek nyilatkozatai és adatszolgáltatása alapján határozta meg a ténylegesen ellátott többletfeladatért járó megbízási díj mértékét. Az alperes fellebbezésében csupán hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített többletmunka mennyiségét nem megfelelően értékelte, azonban ezzel összefüggő jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért az ítéltábla a fellebbezés korlátjaira tekintettel ebben a körben nem vizsgálódhatott.

[18] Az alperes bár a fellebbezésében megjelölte az IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontjának és (6) bekezdésének sérelmét is, azonban ezzel összefüggő jogi álláspontját nem fejtette ki, a fellebbezés megalapozása körében indokolást nem adott elő, eltérő kúriai határozatra nem hivatkozott, így ezen kifogását a másodfokú bíróság a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel vizsgálni nem tudta.

[19] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[20] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pereszes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp.

81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. §-a és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. január 30.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Koós Szabolcs s.k.
bíró